

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

НАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

4

2018/2019

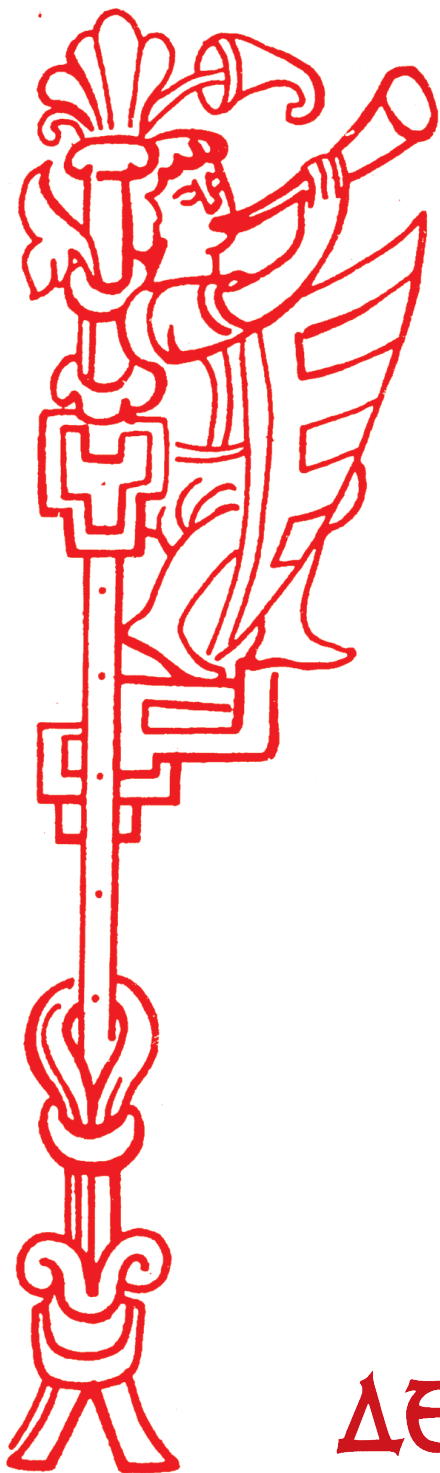

Лазар Перовић, IV/3, ОШ „Найшалија Нана Недељковић”

Александар Арсенијевић, IV/5, ОШ „Стијанислав Сремчевић”

Рад на насловној страни: Исидора Бујарчић, III/1, ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Да прошлост замирише

Често ми родитељи причају
како је било мојим прецима,
да је мој дека био доктор
и да је моја бака месила пецива.

Рекли су ми да су познавали човека
који је измислио сат,
рекли су ми да су заједно
пребродили рат.

Кажу да је некада
љубав била најлепши цвет,
а данас те нервира
цео свет.

Причали су ми
како су се деца играла
и док је падала киша,
а данас, без таблета ништа.

У дугим зимским ноћима
причају ми старе приче,
па пожелим да садашњост
на прошлост замирише.

*Теодора Ђурчић, VI
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”*

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО
Година LIII • Нова серија
Број 4 • Децембар 2018. Крагујевац

Сазвежђе Дечјих искри

МОШО ОДАЛОВИЋ

Мошо Одаловић је рођен првог априла 1947. године у Старом Грацком, на обали реке Ситнице, под Голеш планином на Косову. Основну школу је завршио у Липљану, гимназију у Косовској Митровици а на Филолошком факултету у Београду је студирао књижевност. Радио је као новинар у „Јединству“, био уредник „Јединства за децу“ и главни уредник „Бурђевка“. Од 1994. године живи у Смедереву.

Пише претежно за децу, а како је сам записао у аутобиографској белешци за књигу „Овде нешто није у реду“, објављеној 1988. године у Библиотеци „Сазвежђе Дечјих искри“, „неозбиљним датумом рођења и дечјом поезијом песник стиче право на доживотно детињство“. Објавио је више од 20 збирки песама за децу, два романа и две збирке песама за одрасле.

Песмама „Мајмунска“ и „Два века мог чукундеде“ подсећамо на збирку из „Сазвежђа Дечјих искри“.

МАЈМУНСКА

Када је човек
с дрвета пао,
рече мајмуну:
„Мајмуне, ђао!”

Мајмун не беше
толико зао,
дошапну само:
„Баш ми те жао!”

Свима је причао
Папагај Ара:
„Мајмун изгубио
најбољег другара!”

ДВА ВЕКА МОГ ЧУКУНДЕДЕ

Лако је било Вуку.
Смислио тридесет слова.
С народом, руку под руку...
Чукундеда пао с крова.

Видео Вук и реко:
„Полеће човјек с крова!
Дајте му мед, млијeko –
мене чекају слова.”

Чукундед сломио кук.
И Вук је био хром.
За првим ћуче ћук,
другог поздравља гром.

Хвала ти – такав је ред –
Вуче, за fino писмо!
А где је чукундед –
већма заборависмо...

Ђаци рејорџери

Дан школе

Ученици наше школе
баш данас славе.
И књиге добијају
паметне главе.

Ова атракција
свима паше.
Награђујемо не само ђаке,
већ и наставнике наше.

Колико је у свету
више среће него бола,
толико година има
јединствена наша школа.

Данас наша школа
свој рођендан слави.
Ту је и хор,
који приредбу прави.

Да је тешко било,
у прошлост завирите.
На историју наше школе
понекад се осврните.

Наставници увек
памет нама соли,
али, данас нису стигли,
спремамо Дан школе.

Сад најбоља школа,
некад само сена.
Пуни смо љубави и
дивних успомена.

*Маја Рагосављевић VI/1
ОШ „Наталија Нана Недељковић”
Грошница*

Основна школа „Наталија Нана Недељковић”, једна од најстаријих у Крагујевцу, основана је давне 1842. године. Име је добила по мајци народног хероја, Раје Недељковића.

Ове године прославила је 176 година постојања.

Зидови наше школе крију бројне тајне, приче, успомене, анегдоте. Она је изнедрила бројне учитеље, докторе, спортисте, вредне раднике, а пре свега, добре људе. За Дан школе, свега тога се радо присетимо и са задовољством желимо да покажемо колико смо поносни на претходне генерације и постигнуте резултате. Истовремено, покушавамо да се осврнемо и на труд садашњих ученика и наставника, на заједнички рад, тимски дух.

У петак, 23. новембра, обележили смо Дан школе. У Дому културе, у Грошници, окупили су се ђаци, учитељи, наставници, родитељи, мештани, бројни гости. Симболичном представом „Мостови», топлим рецитацијама и сјајним, распеваним и расположеним хором, измамили смо осмех на лицима свих присутних. Поред тога, пренели смо дивне поруке о пријатељству, јединству. Показали смо да чак и у једном другачијем, новом времену, старе, истинске, праве вредности трају, не замиру, одолевају свим изазовима.

*Снежана Јовановић VI/1
ОШ „Наталија Нана Недељковић” Грошница*

НА ДЕЧЈИМ КРИЛИМА

Многи просветни радници, посебно учитељи и наставници и професори језика, уз редовни посао у настави, уз тумачење лектире и дела познатих писаца и сами су се прихватили пера и оставили за собом занимљива и вредна литерарна и публицистичка остварења.

Сматрајући да објављивање прилога таквих аутора може бити инспиративно и подстицајно и за стваралаштво ђака, ми смо отворили наше странице за њих. У овом броју објављујемо драмски прилог Зорице Михајловић, који може бити предлог и за драмску представу у некој школи.

Зорица Михајловић је рођена 1968. године. Живи и ради у Крагујевцу. Просветни радник је 29 година. Завршивши Педагошку академију, првих пенаест година стажа радила је као учитељ. Након завршеног Филолошког факултета рад наставља као наставник српског језика. Рад са децом је за њу немерљиво задовољство. Добитник је више награда за свој рад. Избором ученика на конкурс за најдражег наставника постала је и носилац плакете „ШЕШИР ПРОФЕСОРА КОСТЕ ВУЈИЋА“. Своју љубав према деци преточила је и у писање. Аутор је дечјих драмских текстова објављених у књизи „НА ДЕЧЈИМ КРИЛИМА“ (ВИТЕЗ, 2012). Многе приче и песме за децу и одрасле објављене су јој у више антологија.

СТРПЉИВИ РОДИТЕЉИ

Сцена: Соба. Прикладно поређан намештај. Сто и столице на којима ће седети ликови. Отац и мајка љутито гледају у свог сина.

ТАТА (*шруди се да буде смирен, а већ се нервира*): Хајде да ти нама све лепо објасниш.

МАМА (*тихо и брижно*): Сине, тако смо се насекирали данас када смо били код твог разредног. Нисмо ни сањали зашто нас је звао.

СИН (*ућлашен*): Ма нисам ја крив кад вам кажем!

МАМА: Добро, добро, знамо ми да си ти добро дете и да ниси крив, али хајде да видимо ко јесте крив.

ТАТА: Наставници кажу да ти стално причаш у току часова и тиме ометаш наставу. Да ли је то тачно?

СИН (*збуњен*): Јесте, али нисам ја крив.

МАМА (*изнервирана*): Па како ниси, а уста не затвараш! Кажу људи по цео час причаш.

СИН: (*срамежљиво*) Криве су Лелине пеге. ТАТА (*зајрејашћено*): Лелине пеге?! О чему ти то, сине, причаш?

СИН (*правда се*): Тата, те пеге имају невероватан распоред. Чим их погледам, помислим да видим сазвежђе. Личе ми на Малог медведа, па на Великог медведа... Просто не могу да одолим, а да то не прокоментаришем са Пецом. Знаш, он ми је друг из клупе.

ТАТА (*изнервиран*): Какво те сазвежђе снашло, побогу!?

МАМА (*шруди се да смири ситуацију*): У реду. То је кад погледаш Лелине пеге, али ти причаш и кад Лела није у школи.

СИН (*ојушћеније*): Па нису само пеге интересантне.

ТАТА (*разочарано*): Слушај, сине, стварно желим да те разумем, али ми не полази за руком. Па ти од свега што видиш правиш забаву.

МАМА: (клима главом) Да, кажу да се смејеш на часу физике. Зашто?

СИН: Због полова.

ТАТА (запрепашћено): Каквих полова?! Ниси ваљда нешто непристојно говорио.

СИН (*смешка се*): Нисам. Само сам рекао како су батерије чудне јер имају оба пола. Ништа више нисам рекао. Оно, додуше, то је било довољно да ме наставник истера са часа, јер се цео разред смејао.

ТАТА (*грди*): Па, црни сине, ти свакоме у тој школи дојади.

МАМА (*изнервирана*): Да ли постоји неки час на коме те наставник не грди?

(Син устаје шета око стола и наставља разговор са родитељима.)

СИН (*уилашено*): Постоји. Час историје.

МАМА (*задовољна*): Хвала Богу!

СИН: И ја кажем: хвала Богу што мој наставник цео час пише SMS поруке, па нема кад да ме чује колико причам.

МАМА: (забринуто) Ух, сине мој! Претера!

ТАТА: Искрено се надам да је боље на часу физичког. Ту бар ћутиш и трчиш.

СИН: Искрено речено, није баш тако.

ТАТА (*зачуђено*): Него?!

СИН: Па ево, рецимо, баш на прошлом часу ме наставница уписала за напомену.

МАМА: Зашто она?

СИН: Нисам довољно вешт на справама и струњачи па сам је замолио: ако може ја бих колут напред одговарао усмено. Мишлим, ако не умет да га изведем, могу бар да јој препричам како се то ради.

ТАТА: О, Боже! А географија? Шта на том часу радиш, реци ми молим те?

СИН: Ту увек будем кажњен, а нисам крив.

МАМА (*иронично*): Да, да - ти ниси никада крив.

СИН: Нисам. Питала ме је где се налази бесна кобила. Стварно сам се зачудио од

кад то географи предају о животињама. Ја јој одговорим да се бесна кобила налази у резервату где и све остале бесне животиње.

ТАТА (удара се по челу): Али она те питала за планину Бесна кобила.

СИН: То сам и ја схватио кад ми је залепила јединицу.

МАМА: А, на часу биологије? Надам се да бар ту нема проблема.

СИН: Не би било да не постављају нејасна питања. Овако...

МАМА (*збуњена*): Шта, овако... Ниси ваљда и ту нешто...

СИН: Овако је било. Пита наставница: „Ко зна шта има у... рецимо... рецимо... Пециној глави?“ Пошто се ја са њим највише дружим, брже боље скочим да одговорим: Има мозгоједац и знам да гладује! Ту се тај омрсити неће!

ТАТА (гласно): Ух, стварно си прешао све границе. Постоји ли и један час на коме се ти пристојно понашаш?

СИН (*ионосно*): Постоји. На часу музичке културе.

МАМА(*знајижељно*): Музичке културе? Па, зашто на том часу ћутиш?

СИН (занесено): Ни сам не знам. Мислим да је ствар у оном дивном гласу лепе Милице.

ТАТА (знатижељно): Која је то лепа Милица?

СИН (занесено и заљубљено): То је најлепша и најстидљивија девојчица у нашем одељењу. Она се стално смеје кад ја причам. (*Тише.*) Можда због тога толико и причам. Кад она запева, ја немам жељу ни да дишем, а камоли да причам. Просто се топим. Једино ме она ућутка. Страх ме да, ако проговорим, више је нећу чути.

МАМА (за себе): Е, кад би та Милица бар стално певала.

Крај

Календар

понедељак	уторак	среда	четвртак	петак	субота	недеља
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

Новогодишња песма

Падају пахуље беле,
прозоре су покриле,
у нашим сновима
могу бити шарене;
Пахуље су
за Нову годину падале.

Стигла нам је Нова година,
срећу нам је у кућу ставила.
стигла нам је Нова година,
радост је свима поделила.

У дворишту је Снешко Белић,
напољу се играју деца,
ускоро ће стићи и Божић,
штета што није будан меца.

Стигла нам је Нова година,
срећу нам је у кућу ставила.
Стигла нам је Нова година,
радост је свима поделила.

Данило Ивановић IV/4

ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Листић

Један листић је летео
и на руку ми слетео.

Тужно ме је гледао
и пар речи рекао:

„Стигла је јесен као плима
и мени је много зима.”

Одједном се ветар побунио
и са моје руке лист одувао.

Тражила сам листић свуда,
Ал га нисам нашла никуда.

Иза куће сам погледала
у и ћошку лист угледала.

Чврсто сам га загрлила
и од зиме угрејала.

*Теодора Радосављевић, V
ОШ „Јулијана Ђајић”, Свраћари*

Зима

Хладна зима је покуцала на врата
да позове сестру и брата.

Деца су, мала,
одмах у снегу задрхтала.

На југ одлећу птице,
док веју пахуљице.

Пао је хладан снег
и посетио велики брег.

Медведа и птица нема,
док уморна мачка крај пећи дрема.

*Нина Куч, IV
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”,
Илићево*

Јесен

Стигла јесен жута
крај малога пута.

Нема сунца више
јер га јесен брише.

Стиже нам септембар
и лишће нам жути.

Спремамо капуте
да се јесен не љути.

Стиже нам и школа
јер се учити мора.

*Николина Сћанојевић, II/3
ОШ „Найталија Нана Недељковић”*

Јесен у мом крају

Лето је прошло,
лишће поред пута,
све нам то говори:
Стиже јесен жута!

Жута јесен, шарена,
плодове нам даје,
грожђа црног, грожђа белог,
румене јабуке са грана.

Нико сада више
природи се не диви.
Дува ветар, пада киша,
облаци су сиви.

Мале птице селице
одлазе на југ.
Нема више песме,
само ветра звук.

*Давид Сћанојевић, II/1
ОШ „Живадинка Дивац”*

Доста су свету једне Шумарице

Велики одзив

Овогодишњи конкурс манифестације „Доста су свету једне Шумарице” наишао је на велики одзив. Пристигло је 430 литерарних и 869 ликовних радова из читаве Србије, али и из Босне и Херцеговине и Црне Горе.

Жири за оцену литерарних радова, у саставу Ђорђе Милосављевић, књижевник и сценариста, аутор драмског текста „Нисам крив што сам жив”, који је изведен на овогодишњем Великом школском часу у Шумарицама, а чији је слоган „Кажу да одрастем, а ја се осећам као дете” био мото конкурса, председник, Братислав Милановић, књижевник и Јелена Давидовић, музејски саветник, одлучио је да награде припадну следећим ученицима:

У узрасту од првог до четвртог разреда прву награду је освојила Милица Савић, ученица четвртог разреда ОШ „Вучић Величковић” из Међуречја, друга је припала Милени Мечанин, ученици четвртог разреда ОШ „Доситеј Обрадовић” из Смедерева, а трећа Луки Ристићу, ученику трећег разреда ОШ „Драган Маринковић” из Адрана.

Прву награду у узрасту од петог до осмог разреда жири је доделио Харису Халилбашићу, ученику седмог разреда Прве основне школе из Живиница у Босни и Херцеговини, другу је освојио Симон Пушица, ученик седмог разреда из ОШ „Никола Тесла” у Прибојској Бањи, а трећа је припала Миличи Рековић, ученици осмог разреда ОШ „Вук Стефановић Караџић” из Крагујевца.

У конкуренцији ученика средњих школа прву награду је освојила Милица Радвановић, ученица првог разреда Средњошколског центра „Алекса Шантић” из Невесиња у Републици Српској, другу Тамара Маринковић, ученица другог разреда Економско-трговинске школе у Бору, а трећу Теодора Михајловић, ученица другог разреда Седме београдске гимназије.

Жири за оцену ликовних радова, који су чинили Драган Ђорђевић, ликовни педагог, академски вајар, председник, Слободан Стефановић, ликовни педагог, академски сликар и Љубица Луковић, кустос-педагог, историчар уметности, одлучио је да награде добију следећи ученици:

За ниже разреде основних школа прва награда је додељена Хани Дуњић, ученици трећег разреда ОШ „Карађорђе” из Тополе, другу је освојио Михајло Јањић, ученик првог разреда ОШ „Милан Благојевић” из Лучана, а трећу Ирина Богојевић, ученица четвртог разреда ОШ „Дубрава”, Књажевац.

Међу учесницима конкурса из виших разреда основних школа прва награда је припала Јовани Павловић, ученици петог разреда ОШ „Јован Јовановић Змај” из Обреновца, другу је освојила Наталија Дејковић, ученица седмог разреда ОШ „Вожд Карађорђе” из Лесковца, а трећу Милица Вићентијевић, ученица петог разреда ОШ „Јован Курсула” из Варварина.

Првонаграђена од средњошколаца је Магдалена Томић, ученица четвртог разреда Друге крагујевачке гимназије, друга награда је припала Димитрију Аксентијевићу, ученику Туристичко-угоститељске школе „Тоза Драговић” из Крагујевца, а трећу је освојила Виолета Бујеновић, ученица другог разреда Школе за негу лепоте из Београда.

Објављујемо неке од награђених радова.

Хана Дуњић, III/2, ОШ „Карађорђе”, Тојола

Сутра нови дан је

Када се то престаје бити дете
са дванаест, осамнаест, двадесет и пет?
Можда кад престанем да скупљам салвете.
Ступам ли тада у одраслих свет?

„Ниси мала више”, говоре ми стално,
„Несташлуке смањи, не жури толико”,
Ја до звезда летим, маштам непрестано,
Никада ме неће променити нико!

Мени тек десет је, и ја јесам дете,
И баш ми се никуда не жури, да знате.
Играм ластиш, школице, правим пируете
По реци жабице, од песка палате.

Кад године прођу, дође друго време
И када ме старост ишара по лицу
Јурићу лептире, јести шећерлеме
У огледалу видећу исту девојчицу.

Зато ви одрасли, дај, будите деца,
Јер брига и рада никад нестат неће
Набаците осмех на та ваша лица
Сутра нови дан је и радост донеће.

Милица Савић, IV
ОШ „Вучић Величковић”, Међурејје

Пустите још да сањам

У глави бомбоне и балони,
У глави играчке и конфете...
Кажу ми да се уозбиљим,
А ја се осећам као дете!

Што журе кад и сами знају,
порасла сам брзо од главе до
пете.
Деле ми лекције, причају приче,
а ја се осећам као дете!

Станите, пустите још да сањам
снове што као трен пролете.
Стићи ће бриге, стићи ће туге,
пустите још да будем дете!

Памет у главу, крајње је време!
Не дај мислима да лутају и лете!
А ја сам чула: „Живот је игра”,
пустите само да будем дете!

Милена Менчанин, IV4
ОШ „Досићеј Обрадовић”,
Смедерево

Михајло Јањић, 1/2, ОШ „Милан Блатојевић”, Луцани

Браво, момчино

Идем у трећи разред и имам девет година. По годинама сам још увек дете. Мој комшија, када ме види, никада ми се не обраћа именом, него увек ме назива **МОМЧИНОМ**. Није ми јасно како могу да будем момчина, кад имам само девет година, а и нисам неке крупне грађе, па да подсећам. Момчину замишљам као неког одраслог ко је херој, ко зна како да одговори на озбиљне ситуације, а не само да иде у школу и учи. Прво сам помишљао да ми то каже, јер често пазим на моја два млађа брата. Али то и није неко херојство, сматрам – то ми је дужност.

Једнога дана, као и обично, играли смо се иза куће. Недалеко одатле, комшија је запалио ватру, јер су му се око куће појавиле змије. Браћа су се играла са псом, а ја сам цртао. Одједном, млађег брата није било на видику. Потрчао је за псом и упао у ватру. Горео је! Његово одело се запалило. Ухватила ме је паника, почео сам да вичем. Зграбио сам неку простирку која је била ту, ставио је под чесму и наквасио је. Трчао сам до њега најбрже што сам могао. Повукао сам га и увио у простирку. Плакао је. Нисам знао шта да радим, хтео сам и ја да плачем, али нисам смео. У том моменту ту су се створили и родитељи и хитна помоћ. У следећем тренутку, били смо у Хитној помоћи. Брат је добио опекотине трећег степена, кожа му је изгорела. Плакао сам. Док су ми текле сузе, пришао ми је доктор који га је прегледао и честитао ми што сам спасио брата. Рекао ми је: „**БРАВО, МОМЧИНО!**”.

Изгледа да сви око мене мисле да сам одрастао и да сам зрео, и да је моја помоћ брату, била помоћ одраслог човека, а ја и даље мислим да сам само дете.

*Лука Ристић, III
ОШ „Драган Маринковић”, Краљево*

Ирина Бојевевић, IV/2, ОШ „Дубрава“, Књажевац

Странац у огледалу

Задњих дана паника ме хвата,
Што ови дани врло брзо крај мене лете.
Већ ме гуши одјећа старијег брата,
А огледало говори да више нисам дијете.

Љутито у њему странца гледам
Док ме његова висина помало страши.
Једну за другом гримасу редам
Можда побјегне ако га добро уплашим.

Гле чуда и он исту храброст има
Па моје кривељење, плажењем прати.
Свака моја фора и њему штима
Као у инат сваку ми безобразно врати.

Сав претрнух од страха и треме
Кад у њему препознах ове очи моје.
Помагајте, он је прогутао мене
Упомоћ мама, спаси мало дијете своје.

Утјеху потражих у крилу мајке
Боже драги, и у њега више не могу стати
Није ваљда већ крај ове бајке
У којој сам мислио вјечно клинац остати.

Види момка, баш је порастао,
Чујем како сва родбина поносно виче
Још мало и за женидбу је стасао
За који дан и од њега прави човјек биће.

Као да сви само то чекају
Што прије да одрастем, улажу велики
труд.

Сваку промјену на мени вребају
А ја у инат нећу да одрастем, нисам луд.

Смислио сам ја већ нешто
Како ћу да продужим дјетињства дане.
Рећи ћу им, огледало лаже вјешто
Па знате да не може прије зоре да сване.

Чак и природи ја ћу уз нос ићи
Када ме завити неким новим одијелом.
Обећавам, до срца ми неће стићи,
Јер ја ћу остати дијете и са старим
тијелом.

Харис Халилбашић, VII

Прва основна школа Живинице, БиХ

Хоћу по облацима да шетам

Обавезе зову, ал' није још време
мога одрастања да прихватим бреме.
Плаше ме људи намрштених лица и
и хиљаде неком, неважних ситница.

Хоћу још у дечјем кревету да спавам,
хоћу да се играм и забушавам.
Хоћу топли загрљај моје брижне мајке,
хоћу још да верујем у причице и бајке.

Хоћу да летим дечијим крилима,
да будем безбрижан на јави и у сновима.
Хоћу стогине узбуђења у дану,
не дам моје склониште на старом тавану.

Не желим да раним сваког јутра,
нити да бринем шта ћу сутра.
Нећу да заборавим своје снове,
да гледам страдања и ратове.

Нећу обавеза превише,
и да ме сваки дан њима плаше.
Хоћу у машти по облацима да шетам,
хоћу да растем, верујем и цветам.

*Симон Пушица, VII-1
ОШ „Никола Тесла”, Прибојска Бања*

Јована Павловић, V/3, ОШ „Јован Јовановић Змај”, Обреновац

Нађалија Дејковић, VII/4, ОШ „Вожд Карађорђе”, Лесковац

Не дирајте ми снове

Кажу, одрасти, а није то лако,
живот те чека суров и груб,
нимало нежан, слadak и мио,
док стрпљиво вреба судбине ћуд.
Не дирајте ми снове, радозналост и
машту,

невини осмех и спокојан дан,
хоћу бар још мало да будем дете,
да одсањам још који блажени сан.
Желим да живим још један дан,
у игри и песми детињства мог,
јер више ништа исто бити неће,

ни траве, ни цвећа, ни мириса тог.
Времена ће бити за марљивост, труд
стварање, градњу, користан рад,
за борбу, за живот, плодова сласт,
за срећу, љубав, занос и страст.
Још један трен младости моје,
опростите ал` више не тражим ја,
безбрижан часак лудости своје,
да упамтим добро за времена сва.

Милица Рековић, VIII/4
ОШ „Вук Стефановић Караџић”,
Крајијевац

Милица Вићенџијевић, V/1, ОШ „Јован Курсула”, Варварин

За оне које волимо

Моја бака

Много особа упознаш кроз живот, али неке имају посебно место у срцу. Поред родитеља који су најбитније личности у мом животу, моја бака је за мене веома важна особа.

Од самог рођења много времена сам проводио код своје баке Биље. Она је једна весела и драга особа. Много волим своју баку јер се увек труди да ми испуни сваку жељу, пошто сам њено прво унуче. Има густу плаву косу и лепе плаве очи. Иако има шездесет и шест година мени је она и даље млада и лепа. Моја бака је по занимању медицинска сестра и често ми прича о томе како је радила у болници и помагала деци да оздраве, па пожелим да постанем доктор и да лечим сву болесну децу овога света. Знам да све баке воле своје унуче, али ми се чини да мене моја воли највише зато што јој никад није тешко да ми направи храну коју волим, она ме испрати и дочека када се вратим из школе и увек се шали са мном. Моја бака је одувек волела да има унуче, а та јој се жеља и остварила, има нас петорицу и увек каже да сам јој ја на посебном месту.

Љубав коју осећам према баки је толико јака да често пожелим да живи вечно и да се радује сваком мом успеху у даљем животу.

*Новак Живановић, IV/5
ОШ „Стијанислав Сремчевић”*

Моја мама

Моја мама,
Увек срећна и радосна.
Кад је она са нама
никада није тама.

Срећа трепери
кад нас љубављу зашећери.
А кад се насмеје,
срце ми згреје.

Мама никад није сама
увек је са нама,
брине за нас,
она нам је прави спас.

*Марша Милосављевић, II/3
ОШ „Нашалија Нана Недељковић”*

Моја породица

Моја породица,
Моје благо,
Златно да златније
Не може бити!

Кад смо сви
На окупу,
У срцу ми је топло
И веома драго!

Волим своју породицу
И са њом да делим могу све.
Моју породицу на свету
Волим највише!

*Оћен Милојевић, III/2
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

Мама

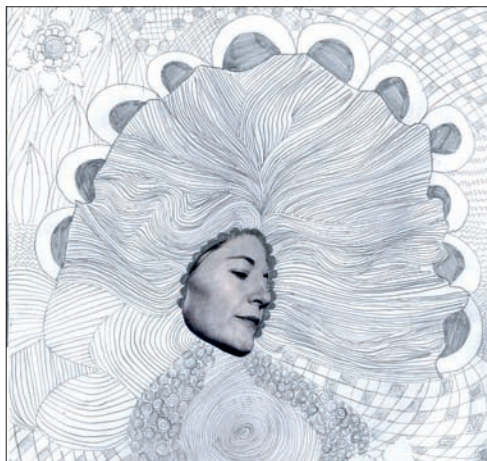
Моја мама јесте строга
али није Бабарога, живота ми
мога.

Она стално у мојој соби се мота
и увек ми играчке негде смота.

Онда се мучим да их нађем
како са мамом на крај да
изађем.

Ваљда ће и мама једном
одрости
па ћу играчке тако спасти.

Вук Брзаковић
ОШ „Стијанислав Сремчевић”

Николина Симић, VI/4
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”

Наставница Неда

Предаје нам она српски
боље него ико,
и зато је сви
волимо толико.

Наставницу Неду
волимо сви,
јер она је наш
анђео бели.

Кад ти нешто затреба,
ти слободно потражи од ње,
јер она хоће
сваком да помогне.

Кад си тужан,
буди поред ње,
тудиће се она
да те насмеје.

Дуга коса,
очи плаве боје.
Та наставница нас учи
да се никад не одустаје.

Наша учитељица

Наша учитељица
сачека сваког ђака
насмејаног лица.

Она је деци као друга мајка,
њен час је увек као бајка.

Наша учитељица је добра,
паметна и фина.
Воле је њени ученици,
а посебно ученица Нина.

Она нам пружа помоћ,
трају ли дан или ноћ.
Она неће стати док ми
не будемо градиво знали,
да не бисмо једног дана
на испиту пали.

Нина Куч, IV
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”,
Илићево

Мина Дамњановић, VI/1
ОШ „Најшалија Нана Недељковић”,
Грошница

Вукова Даница

Вук Стефановић Караџић је био човек велике радне снаге и вредноће, и опробао се у више области. Поред језика, писма, граматике и укупне језичке реформе он се у значајној мери бавио и историјом. Као сведок и учесник почетка и трагике Првог српског устанка, намеравао је да напише његову целокупну историју. Он је практично најстарији историчар нове Србије, испisuјући најпре биографије њених великих хероја попут Хајдук-Вељка, Миленка Стојковића, Петра Добрнца, Ивана Југовића, Хаџи-Рувима и других. Прикупио је касније и материјал за биографију кнеза Милоша. Од тог материјала

је написао *Милош Обреновић књаз Србије или трага за српску историју нашега времена*. Знаменити немачки историчар Леполд Ранке по његовим подацима и причању је написао чувену *Српску револуцију из српских докумената и њирича*.

Караџић није био историчар у правом смислу речи, већ хроничар који је непристрасно бележио шта је видео и чуо. О томе сам бележи: „Ја не тражим у овој историји мојој да оставим примјер српским реторима и историцима, него сам се трудио да опишем све онако просто, без икакве мајсторије и философије, као што би Србин Србину приповиједао; а закон сам себи поставио да нити кога валлим ни кудим, нити да се чему подсмиевам ни чудим, него само да кажем како је било, па читатељи нека суде шта је за валу, што ли за кућење, што ли је за чудо, што ли за подсмиеж”.

У жељи да своја знања, прикупљену грађу, језик и писмо приближи што ши-

рем кругу писмених људи тога доба, али и народу којима ће писмени читати и тумачити, Вук је покренуо годишњак *Даница*. Овај алманах је издавао од 1826. до 1829. године. Попуњавао га је готово

сам својим прилозима, тако да је *Даница* имала више научни него забавни карактер. То је практично први српски књижевни часопис.

О томе сведочи садржај алманаха за 1927. годину, која је одштампана крајем те године.

На почетку је увек календарски део: паскалије, мене месеца, најављена помрачења Сунца и Месеца. Сам календар је на крају, иза списка претплатника.

Први текст у овом издању, „Оглед Српскога Буквара”, говори како ми немамо на српском језику не само никаквих школских књига, него ни Буквара, из кога би деца почињала српски учити читати и писати. Други, „Географическо-статистическо описаније Србије”, представља скраћени део његове „Српске историје новијег времена”. Иза тога објављује индијску приповетку „Четири луда Брамина”, са кратким предговором о индоевропским језицима. Затим објављује Геснерову идиљу „Еритија” у преводу М. Светића, као и његову „Оду”.

Продаја није ишла сјајно, у списку претплатника је 240 имена који су поручили 328 примерака, а штампано је хиљаду.

Споро је ишло описмењавање међу Србима, а још спорије прихватање Вукових језичких реформи.

Како су настала имена насеља (По Тодору Радивојевићу у књизи *Насеља у Лепеници*)

КОРМАН: Налази се с обеју страна Јабучке реке, која утиче с десна у Лепеницу, испод села, према јовановачкој железничкој станици. Село има три краја – Ерски, Бубан и Брђане и Циганску махалу. Ерски крај и највећи део Бубна су на десној, а Брђани, мали део Бубна и Циганска мала на левој речној страни. Ерски крај се зове још и Лучински, а Брђански Брдо. Крајеви су састављени од махала, којима сељани називају кућне групе појединих родова. Те су махале раздалеко 300 до 400 метара. У Ерском крају су махале: Ракетићи, Стојковићи и Максимовићи; у Бубану: Павловићи, Гајовићи, Првићи, Јовановићи и Николчићи; у Брђанима: Ивковићи, Радовановићи и Милисављевићи.

Ерски крај зове се по Ерама Ракетићима, који су га засновали. Он се назива и Лучински, јер Ракетићи славе Св. Луку. Бубан је добио име по истоименом извору, који је у раније доба, кад је био водом богатији, бубнио. Брђани су названи по Брду на коме су подигнути, а Циганска мала зато што је насељена Циганима.

Име села није постало на данашњем месту него су га донели први досељеници Вукојичићи и Николчићи, који су основали село 1796. године. Оба та рода добегла су овамо из села Кормана у срезу моравском (непосредни леви слив Биничке Мораве).

РАМАЋА: Смештена је на странама сеоског потока и Паштрмског потока који се састају испод села и граде Рамаћку реку. На Паштрмском потоку је с десна крај Паштрма, а с лева и нешто ниже крај Породинац. Изнад Породинца је крај Жабљак, а североисточно, под брдом Орницом крај Коматине, док су јужно Поточари, на обема странама сеоског потока. У Жабљаку су махале: Матејићи, Сремчевићи и Јаковљевићи; у Породинцу Матејићи и Савовићи; у Паштрми Матејићи и Паштрмци; у Коматинама Јаковљевићи и Матејићи; у Поточарима само Матејићи.

Рамаћа је основана почетком 18. века, у доба Прве сеобе Срба. Рамаћани причају да је њихово село добило име отуда што су Турци држали скуп о рамазану, па је од речи рамазан постало име Рамаћа.

Породинац је назван стога што се ту, пре оснивања села, породила нека була. Паштрма је добила име по истоименом селу у Црној Гори из кога су дошли Паштрмци. У Жабљаку је увек била повећа бара пуна жаба, која је пресушила али је њено место прозвано тим именом. Име Коматине донели су собом Јаковљевићи, досељеници из ужичких Комадина. Поточари су на потоку, отуд им име.

ЈЕЗИК СЕЛА МОГА

БАРАБАР – једнако, напоредо

БАТЛИЈА – срећник

ДИБИДУЗ – сасвим, потпуно, до краја

ИСКАТИ – тражити

РЕЗИЛ – брука, срамота

ЗАБАСАТИ – скренути са правог пута

Нешто шрејери у мени

Очи као магична моћ

Окрени се и погледај ме у очи,
Схватићеш да су осећања јача
Од било које магичне моћи.
Једина магија која пред тобом
Може да се свије
Видећеш да се само у нашим очима
крије.

Гледај ме у очи право
Док се не споје око браон и плаво.
Спојиће се душа моја и твоја,
А мисли ће нам постати потпуно
другачијег кроја.

*Милица Цветић, VII/6
ОШ „Мирко Јовановић”*

Звезда водиља

До циља се лакше ходи,
кад те звезда плава води.

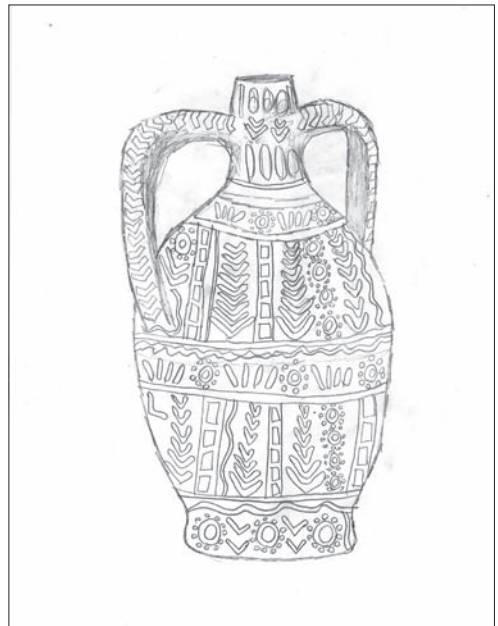
Кад ти она небом сија,
све је лакше, све ти прија.

Моја звезда мене бодри,
моја звезда мене води.

Она мени снагу даје
да све бриге решим сам,
она чува моје тајне,
све што умем и што знам.

Благо мени што је имам,
што ме љуби и покрива,
Нек' ми само дуго живи
и нада мном увек сија.

*Лазар Живадиновић, VI/4,
ОШ „Светозар Марковић”*

*Јанко Јаџић, IV/5
ОШ „Сшанислав Сремчевић”*

Бејаше то

Бејаше то лепо време
Кад цвет цветаше
Кад образи поруменеше.

Бејаше то као из приче неке,
Из бајке,
Као из филма што стварност не
приказиваше.

Бејаше то у јесен рану,
Кад лишће опадаше,
Кад воћке попадаше.

Бејаше то на дан мени драг
Кад сретох љубав живота мог
Лета господњега тог.

*Данило Тадић, VI/1
ОШ „Јован Пойовић”*

Свитац који нас води

Љубав је нешто што нас заувек веже,
намама нам осмех на лице
чак и кад је најтеже.

Када си тужан, срећан или љут,
љубав је свитац
који ти увек покаже прави пут.

Она је као ружин пупољак.
Мораш је пазити, чувати и мазити.
Не смеш је озледити нити згазити.

И зато никоме љубављу
памет не соли!
Она служи само да се – воли!

Љубав је дивна к'о шарене руже,
ако сад не волиш,
не бој се, заволећеш и ти, друже!

*Маја Рагосављевић, VI/1
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”,
Грошница*

Дечја љубав

Кад неком руку даш,
знај то је љубав,
то је најлепши дар.

Љубав је тајновити сјај,
као кад се заљуби
у школи пар.

У љубави се мора знати
стрпљиво чекати,
давати и праштати.

*Марија Ђорђевић, V/1
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

*Хелена Момић, VIII/4
ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”*

Јесен и љубав

Кад падне лишће са грана,
много волим да те сањам,
да те чувам, да те пазим,
јер ветар неће да те мази.

Он шиба, он дува,
неће ни мало да те чува.

Ласте су одавно отишле на југ,
ја ћу ти ове јесени бити најбољи
друг.

Бакино воће у подруму лагано зри,
наша љубав је важнија од њих.

То лепо, слатко воће,
њега управо сви хоће,
али мене брига за њих,
јер за мене најважнија си ти.

*Милош Милешић, IV/3
ОШ „Найшалија Нана Недељковић”*

Међ' јавом и међ' сном

Богородица

У креветац мој,
Кад беба сам био,
Неко је једну иконицу скрио,
Да ме чува.

Од чега?
Како?
Одговор добих,
врло лако.

Слушај ме сине,
то није бајка,
та добра жена,
била је мајка,
једног дечака,
и доброг ђака.

Христос беше Његово име,
и Бог га узнесе у висине,
а она, задовољна и чиста,
заједно са њима,
са неба блиста,
као у цркви икона Христа.

*Косиша Филиповић, IV/1
ОШ „Радоје Домановић”*

*Бисера Перић, VI/2
ОШ „Сћанислав Сремчевић”*

*Јелена Ђокић, IV/5
ОШ „Сћанислав Сремчевић”*

Звезда водиља

Сијај, сијај, звездо моја тајна,
и поведи ме путевима бескраја.

Води ме напред до циља,
јер ти си моја водиља.

Понеси ме својим крилима ноћним,
и сваки мој сан учини лаким и моћним.

Ти ми дајеш и снагу и вољу
да испуним сваку жељу своју.

Са тобом ми храбрости не мањка,
и свака нерешива ситуација ми постаје
лака.

Сијај, сијај, звездо моја плава,
чувај ме и док спавам.

Чувај ме и дању и ноћу,
и одведи ме тамо где ја хоћу.

*Илија Дурушковић, VI/4,
ОШ „Светозар Марковић”*

Снено путовање светом

Кад легнем у кревет, кроз прозор посматрам небо украшено звездама. Месец стоји као највећи украс тог бескрајног простора. Његова светлост пролази кроз завесу и ствара прелепе шаре на зиду.

Увучем се испод меканог ћебета и затворим очи. Тада сам сама са својим мислима. Присећам се тренутака из прошлости, маштам о животу у будућности. Размишљам о томе шта сам радила данас, како сам се осећала, са ким сам провела дан... Неки дани ми прођу брзо, као да их није ни било, док неки трају дуго и остају ми у сећању.

Маштам о томе шта ћу бити кад порастем, коју ћу школу уписати, којим ћу се послом бавити... Слушам музику која ме успављује.

Када заспим, сањам о томе како путујем по целом свету. Желим да видим како свако на овој планети живи, да видим лепоте градова и предела.

Прво бих пропутовала Европу. У Хрватској бих пливала у Јадранском мору и дивила се прелепим плажама. У Швајцарској бих се спуштала низ планине као низ тобоган. У Италији бих посетила Колосеум, Криви торањ у Пизи и Венецију. Попела бих се на Ајфелов торањ у Француској и посматрала прелепи град Париз. У Великој Британији бих волела да видим Биг Бен и да посетим палату краљевске породице.

Сан ме даље води у Азију, где бих отишла у Кину да коначно прошетам Кинеским зидом; у Јапану бих посетила Токио, најнапреднији град на свету.

Посетила бих и Ангкор у Камбоџи, древни град циновских храмова. Дивила бих се модерним арапским градовима као што су Дубаи, Абу Даби и Ријад. У Индији бих се дивила култури и обичајима народа.

У Океанији бих посетила Аустралију, Нови Зеланд, Фиџи, Тувалу и Индонезију.

Култура, начин живота и обичаји људи у Африци ме веома занимају. Посетила бих све земље, од Египта до Јужноафричке Републике.

У Северној Америци бих била у Сједињеним Америчким Државама, Канади и Мексику. Отишла бих у Средњу Америку, на Кубу, у Порторико, Тринидад и Тобаго и Никарагву.

Последња станица је Јужна Америка. Бразил је познат по карневалу, и зато бих волела да одем у Рио де Жанеиро. Посетила бих и Колумбију и Перу, као и Аргентину и Чиле.

Након ове авантуре ме буде сунчеви зраци који се пробијају кроз прозор. Мој сан се завршио, али ми је ипак остао у сећању. Ако верујемо у своје снове они ће се остварити.

*Ива Милосављевић, VI/1
ОШ „Станислав Сремчевић”*

Само унутрашња лепота је важна

Био једном један леп и млад принц, по имену Емилиус. Његов отац, добри краљ Лудвиг, био је стар и желео је да се његов син ускоро ожени једном принцезом. Али највиђенија принцеза са највећим богатством, била је принцеза Шанталина. Она је била ружна, смрдела је на лук, а коса јој је била црна и прљава. Принц Емилиус је био потпуно разочаран јер мора да се ожени принцезом Шанталином. Био је узнемирен и није знао шта да ради, јер је свадба већ била заказана за сутрадан. Стога је одлучио да побегне. Спретно се провукао поред страже и бежао је колико су га ноге носиле.

Ходао је кроз друга краљевства, тражећи принцезу коју би могао да ожени (и која се по могућству не зове Шанталина). Али ниједна му се није свидела. Све су биле себичне, уображене и арогантне. Тражећи даље, срео је једну стару вештицу. „Буди поздрављена, чаробнице”, рече принц, „да ли можеш да ми кажеш где могу да нађем принцезу, коју бих могао да узмем за жену?”. „Наравно, младићу, али ја то нећу тек онако да ти кажем. Слушај ме добро: ако неко чудовиште на некога баци проклетство, само храброст једног правог јунака може да ослободи ту особу. Не заборави моје речи, оне ти могу још бити од користи.” Изговоривши то, старица настави свој пут и остави принца самог. Потпуно изгубљен у мислима он је ишао путем и размишљао, шта је то стара вештица мислила. Био је толико удубљен у своје мисли, да није ни приметио, како је ишао право на једног човека. Приметио га је тек када се грубо сударио са њим. „Опростите, нисам хтео, стварно”, муцао је Емилиус. „У реду, младићу, нећу ти узети за зло. Размишљао си и спољашњи свет ниси примећивао. То се свакоме понекад дешава. Али можда ја могу да ти помогнем: ако не знаш како даље, посматрај свој проблем из друге перспективе. Не заборави моје речи, оне ти могу још бити од користи.” Човек продужи даље, док је Емилиус покушавао да следи његов савет. Размишљао је: „Шта ако је вештица мислила на неку принцезу? Шта ако бих ја могао да спасим ту принцезу? Шта ако се она онда уда за мене?”. Одједном је зачуо страшно урликање које му је парало уши. Брзином муње подигао је свој мач и погледао око себе. Угледао је ватру која као да је излазила из стене. Тек на други поглед видео је да је на стени био отвор који је водио у пећину. Али то је било веома високо и Емилиус није знао како да се попне до тамо. Сатима је стајао огорчен, док одједном не зачу глас који је шапутао: „Не посматрај препреке као непријатеље, него их искористи као помоћ.” Одозго са стене гледао га је један мали дечачић. Емилиус се чудило како се он без иједне огреботине попео горе. У тренутку када је хтео да га пита како је то успео, угледа малог како лебди у ваздуху. „Не заборави моје речи, оне ти могу још бити од користи.” Отворених уста посматрао је малишу, који нестаде у облацима. Одмахујући главом, Емилиус се запути у пећину. Дечаков савет му није излазио из главе. Удубљен у своје мисли, није ни приметио колико му је уствари било лако да се попне. Обично би се за тако нешто страшно уморио, али сада

*Елена Урошевић, IV
ОШ „Милутићин и Драгиња Тодоровић”*

је изгледало невероватно лако. За врло кратко време стигао је до пукотине у стени и провукао се кроз њу.

Емилиус задрхта. Налазио се у једној огромној пећини и пред њим стајаше највеће, најружније и најстрашније чудовиште које је икада видео. Имало је сиве крљушти, метарска крила, зубе велике као бодеже и злочесто је буљило својим црвеним очима у Емилиуса. Из ноздрва му је излазио дим а канце су му биле језиво оштре. У пећини је нешто смрдело на лук- од кад чудовишта једу лук? Тада Емилиус угледа њу- Шанталину. Она се беше скупила у ћошку и јецаше. Емилиус се одлучи да се бори против немани, јер није могао Шанталину ту да остави саму. Јесте да је она ружна, али у души је била веома добра. Гласно дахћући чудовиште потрча (ако се то тако може назвати) према Емилиусу. Али он одскочи у страну и неман тресну у стену. Емилиус замахну неколико пута својим мачем према њему, док овај не одлете кроз рупу која је настала у стени, пустивши један љутити пламен из уста. Емилиусов поглед паде на Шанталину која је седела у ћошку плачући. Али она уопште није изгледала као Шанталине. Њена коса није била прљава и црна, него чиста и тамно црвена и падала јој је до кукова. Од ње се ширио пријатан мирис шећерне вуне. Она отвори своје зелене очи и погледа око себе. „Хвала”, прошапутала она, док су јој се сузе сливале низ образе. „Како си доспела овде”, зачуђено запита Емилиус. „Чудовиште ме је зачарало још кад сам била дете. Хтело је да се освети мојим родитељима, јер су они прогањали његову породицу. Сада ме је још киднаповало и довело овде.” „Пођи са мном”, рече принц и држећи се за руке напустише пећину.

Свадба је била већ следећег дана и славило се до дубоко у ноћ. А чудовиште? Хм, њега нико никада више није видео...

*Софија Николенцић, 12 година,
Маркшвабен, Немачка*

Прејорукe

Библиотекари Дечјег одељења Народне библиотеке „Вук Караџић” из фонда који чини преко 30.000 књига за вас су издвојили неколико интересантних наслова. На Вама је само да посетите библиотеку у ул. Милована Глишића 44 и одаберете неки од понуђених наслова или једноставно разгледате сами књиге на полицама и одаберете неки роман, енциклопедију, приручник, збирку песама или прича. Ако имате предлог за књигу која је оставила посебан утисак на вас, напишите пар реченица о прочитаном и пошаљите на адресу редакције *Децјих искри* како бисмо је заједно препоручили осталим читаоцима.

ВИНЕТУ **Карл Мај**

Винету, главни јунак и носилац свих фабуларних токова и идејних нивоа романа, поглавица је индијанског племена Апача. Посредством ове књиге Винету је, иако фиктиван лик, постао најпознатији припадник племена Апача. Између њега и наратора Олда Шетерхенда, и поред наизглед непремостивих културолошких разлика, долази до доживотног пријатељства, пуног разумевања и међусобне подршке. Управо због такве идеје о међусобном повезивању и животу у миру припадника различитих народа и култура ова књига поседује огроман васпитни потенцијал и даје свој допринос у борби против дискриминације. Поред тога, Винету је носилац бројних других позитивних особина, тако да младима може бити узор племенитости, хуманости, храбрости и праведности.

„Винету” Карла Маја, који је ово дело снагом маште написао, а да никада притом није посетио Америку и видео Индијанце, немерљив је извор информација о староседеоцима Америке, о њиховом начину живота, о њиховим обичајима, одевању, оружју и свим оним појединостима које чине свакодневни живот.

Ова књига је најискренија препорука за све оне који уживају у мајсторској нарацији, маштовитој прози и свевременим вредностима.

ДВАНАЕСТО МОРЕ **Игор Коларов**

Постоје снови који се скривају од нас и чекају да сазримо за њих.

Свака прича почиње много пре свог почетка.

И кад једном почне, више се не завршава.

Запамти то.

Киа Сибин има 12 година и сви мисле да је необична. Скупља порцеланске фигурице дивљих животиња. Она и њена другарица Симона заједно обилазе Месечев врт и напуштено позориште Орфеј. Међутим, кад се Симона разболи, чуда ће морати да се догоде да би она могла да оздрави... Савремена бајка коју испуњавају несвакидашњи јунаци попут Госпође Фло, Професора Апија и патуљка Два

Плус Један. Лирска, магична прича чије кратке реченице и кратка поглавља остају дуго у памћењу читалаца.

Дванаесто море представља вероватно врхунац особеног стваралаштва Игора Коларова, писца који је померио границе књижевности за децу.

ЖЕЛИМ **Градимиr Стојковић**

Свемирци су одабрали тринаестогодишњег Жељка и одлучили да испуне сваку његову жељу. И он ужива у својој моћи... Али шта кад се у Тању, осим њега, заљуби и његов најбољи друг? Да ли је решење да свако добије своју Тању? Или да сви забораве на њу? Или... Ух, све може да буде тааако замршено!

Уживајте у сјајној причи Градимира Стојковића, једног од највољенијих писаца за децу и младе. Слободно се смејте наглас и препустите се бриљантном роману који ће вас подсетити на то бисмо сви волели да нам се жеље остваре. Само не заборавите: желети – то је једна озбиљна вештина!

БАТА И КАРЛСОН С КРОВА **Астрид Линдгрен**

У сасвим обичној улици у Стокхолму и у једној сасвим обичној згради живи сасвим обичан дечак који се зове Бата. Он има седам година, плаве очи, прђаст носић, прљаве уши и панталоне које су стално поцепане на коленима. То да је заиста обичан сасвим је сигурно. Горе, на крову те исте зграде, у малој, малој кући, скривеној иза димњака, живи сасвим необичан господин по имену Карлсон. Он има невероватно згодан моторчић на леђима помоћу којег лети, а уз то је леп, паметан и – ако баш желите да верујете у све што каже – најбољи у свему. А Бата му верује. Бата је потпуно сигуран у то да је Карлсон с крова најбољи друг за играње на свету.

ДЕМОН ШКОЛСКЕ БИБЛИОТЕКЕ **Мореа Банићевић**

У књигама су поруке изван овог света.

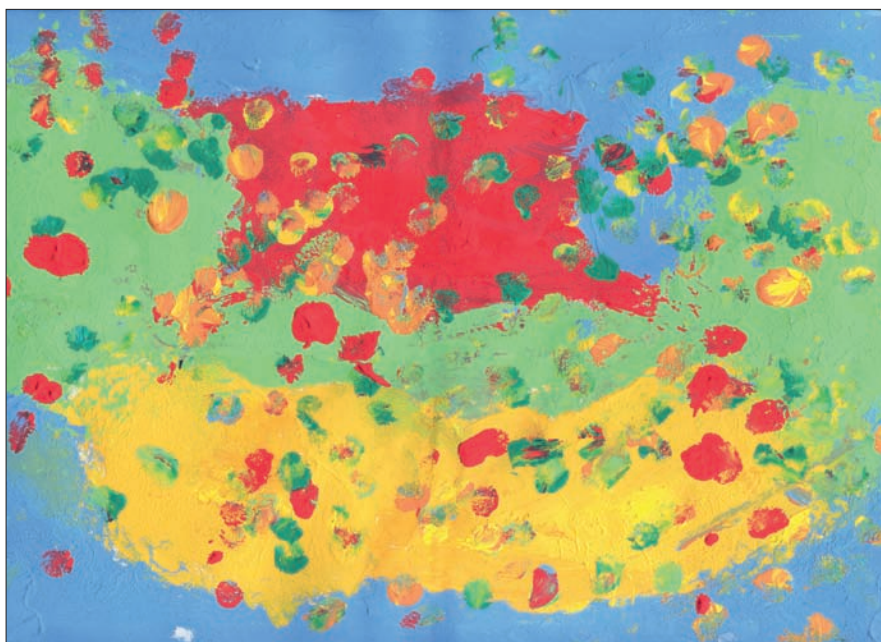
У једном роману из лектире четири дечака и две девојчице набасали су на нечији запис, који се необјашњиво враћа и кад га обришу. Слова која нестају и поново се појављују упућују их на друге књиге, а решавање низа загонетки води их у другачији свет – у стару школску библиотеку за коју су мислили да више не постоји. А у њој се нису нашли случајно – неко их је тамо намамио!

Узбудљив и напет роман о дванаестогодишњацима, које су натприродна бића гурнула у невероватну авантуру. „Демон школске библиотеке“ препун је неочекиваних обрта и језивих сцена, али је, пре свега, прича о пријатељству и првим симпатијама.

Тања Љубоја, VII/3
ОШ „Мирко Јовановић”

Машица, IV
ОШ „Милутиин и Дражиња Годоровић”

Јанко Јаџић, IV/5
ОШ „Сћанислав Сремчевић”

Лена Вучковић, I/1
ОШ „Нашаљија Нана Недељковић”

Загонетке

Народне загоњетке су традиционалне говорно-мисаоне поруке. Састоје се из метафоричној, или нејасредној, двосмисленој, нејасној и често збуњујућеј пишања, које има јошво ујврђени облик, на које јосији само један одговор.

Покушајте да дајте одговор на ове, које објављујемо.

Ако сте чули или прочишали неку занимљиву загоњетку, поделите је са нама и вашим друћарима.

Црна сам као ноћ
и увек те пратим.
По мраку се скривам,
по дану се вратим.
(сенка)

Мален сам, нисам велики,
ни превише снажан,
али своју кућу носим
и правим се важан.
(јуж)

Ако је имаш, желиш је поделити.
Ако је поделиш, више је немаш.
(шајна)

Шумом иде, шумом шетка,
једна јако чудна четка.
Ал то права четка није,
ње се боје чак и змије.
(јеж)

Народне пословице и изреке

То су сажете живојне мудрости и искуства народа. У пословицама се често јасно траниче добри и лоши јосишуйци, као и наирада или казна за одговарајуће деловање.

Где се ништа не може помоћи, лепо је осмехнути се.

Кад ми не можеш помоћи, немој ми одмагати.

Док дете не падне, не може научити да хода.

Ко се не мучи у младости, куку му у старости.

И најмудрији да прода све што има, не може да купи све што нема.

Питалице

Питалица је сажета форма, део народне књижевности, а чине је питање и одговор који је мудар, али и често духовит.

Оне су поучног карактера, па их најљубиво прочитайте и обрешите најњу на пооруку.

Ко казује много прича, а нема ни грла ни језика?

– Књига.

Зашто су створени кромпири?

– Да би и сиротиња имала кога да гули.

Питали лети гору:

– Зашто плачеш кад си тако окићена?

– Зато што знам да после лета долази зима.

Питао син оца, кад је по свету хтео поћи:

– Од шта ми се ваља највише чувати?

– Од туђе муке.

Питали калуђера:

– Какво ти је бreme најтеже?

– Празна торбица.

Питали нечије дете:

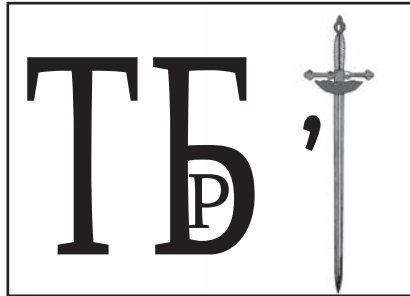
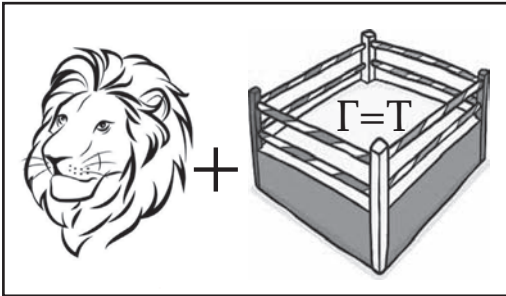
– Кажите нам како у вашем селу зову вука?

– Богме, он и незван дође.

Ребуси

Ребуси су зајонетке у сликама, знацима и речима необично распоређени, пако да се кроз њихово значење, распоред или асоцијацију добију решења. Ево неких једноставних, пробајте да их решите.

А пробајте да и сами саставите неки ребус, па га пошаљите Дечјим искрама.

Запис из школског дворишта

Моја школа
зелена, лепа,
кад је видим исписану
срце ми се цепа.

Игралиште велико,
двориште пуно цвећа
хладовину праве
огромна дрвећа.

Када школско
звоно звони
деца јуре у ред
као да пас зеца гони.

Када у травњаку
зацвета ружа,
учитељица нам
још већу љубав пружа.

Школа у пролеће
ставља венчић око главе
и онда букти од љубави
као ерупција лаве.

У лето је срећна,
весела и мила
од љубави,
деци шири крила.

У септембру
када јесен дође,
много ђака у школу пође.

Школа је у зиму
снежна краљица.
Децу мази и пази
јер јесте њихова добра другарица.

*Валерија Миладиновић, IV/2
ОШ „Светозар Марковић” „Лайово*

Поздрав Европи

Поздрављам децу из Француске,
они воле да слушају шансоне,
док шетају кроз улице уске
Богородичина звона звоне.

Поздрављам мале Италијане,
они увек прате моду,
играју се око римске фонтане
и бацају новчиће у воду.

Поздрављам радосне Грке
што се својим боговима моле,
они су колевка олимпијске тке
и плес уз сиртаки воле.

Поздрављам све Ирце fine
они верују у вилењаке,
по пољима беру детелине
док посматрају старе замке.

Поздрав шаљем целој Европи
и малишанима свим!
Поздрав шаљем
и пољубац с њим!

*Елена Маџурић, VI
ОШ „Јован Пойовић”*

Миш и маца

Падала је ситна киша
појурила мачка миша.

Миш побеже преко баре
мачка тражи мишеве мале.

Гледа маца лево, десно
кад га зграби биће тесно.

Појешће га ко од шале
она тражи мишеве мале.

Миш је нашао пола сира
даће мачки – биће мира.

Мачка и миш посташе другари
тако сада стоје ствари.

*Лазар Вранић, III/2
ОШ „Најшалија Нана Недељковић”*

Укршеница

ПОКЛОНИТИ	↙			ИСТОЧНИ МЕДИТЕРАН	СКАНДИ- НАВСКИ БОГ								
МАТАДОР		ПРИТОКА НЕРЕТВЕ		МОЧВАРА									
↘													
СКУЛПТУРА ВАЈАРА СА СЛИКЕ													
ГРАДИТЕЉ ВИОЛИНА ИЗ КРЕ- МОНЕ													
ПРЕВРЕМЕН				АЗОТ									
ИТАЛИЈА (СКРАЂЕНО)		ИСТА СЛОВА ВИСОКА НАУЧ. УСТА- НОВА			ВРСТА СПОРТСКОГ ЧАМЦА								
ПОКАЗНА ЗЕМНИЦА			ЕЛИЈА КАЗАН		ЈАКШИЋ ЂУРА					↙	ВУЛКАН НА СИЦИЛИЈИ	ДРЖАВА У СРЕДЊ АМЕРИЦИ	↘
			УГЉОВОДО- НИК		ИМЕ								
↘													
ИТАЛИЈАН- СКИ СЛИКАР И ВАЈАР (СА СЛИКЕ)	ПЛ. ГРАД ГРЧКЕ						ДЕО ТЕРА- ЗИЈА						
	МЕСТО У БАНАТУ						ОПШТИНСКО ПОДРУЧЈЕ						
ПОХВАЛНА ПЕСМА			МАЛЕ ШИРИНЕ					ТОНА					
			ИВО АН- ДРИЋ					СЈАЈНИ МЕТАЛ					
СИТАН ЕНГЛЕСКИ НОВАЦ					ОДИСЕЈЕВА ПОСТОЈ- БИНА								
					ЛИСИЦА								
ЈЕДИНИЦА ЕЛЕКТР. ОТПОРА			ТУРСКА ПОСЛАСТИЦА				100 м2						
			НЕМАЧКИ ФИЛОЗОФ				ФРАНЦУСКИ АУТО						
ПРЕКО (ЛА- ТИНСКИ)				СВЕЗА		СТАРА МЕРА ЗА ПОВРШ (МН)							
				ИРИДИЈУМ		ЕНТНИ КВИН							
↘							ИНДУС- ТРИЈСКА БИЉКА						
							УЉЪЕНИК						
СКУЛПТУРА ВАЈАРА СА СЛИКЕ	ОНО ШТО ПРИВЛАЧИ ВЕЛИКУ ПАЖЊУ												

ПОЗИВ ШКОЛАМА НА САРАДЊУ

Дечје искре су пре више од пола века закуцале на врата ваше школе. Током минутих година остало је много сјајних трагова ваших некадашњих ученика на њиховим страницама. Неки од њих данас у вашим школама подучавају нове генерације лепоти и љубави, знању и солидарности, поштењу и искрености.

Зато пружите шансу и данашњим генерацијама својих ученика да оставе траг на нашим страницама, траг који ће остати као трајно сведочанство о непоновљивим данима детињства, о сновима и надама пред вратима будућности, о радостима слободног

духа и дубоке искрености.

У духу слободе, наравно, сваки ученик може и самостално да шаље своје прилоге. Али редакција предлаже да радови ваших ђака који желе да објављују у *Дечјим искрама* буду организовано прикупљени у школама, одабрани на секцијама, како би прилику добили најталентованији, најприљежнији и како би то била награда за њихов труд и успех.

Часопис, заправо, жели организовано да сарађује са школама и тако успешније буде укључен у васпитно-образовни процес.

У очекивању успешне сарадње, наше странице остају отворене за пробране прилоге ученика ваше школе.

Адресе за слање радова налазе се у импресуму, испод ових редова.

ЧАСОПИС ЗА ДЕЧЈЕ УМЕТНИЧКО СТВАРАЛАШТВО

ДЕЧЈЕ ИСКРЕ

ISSN 0352-6879

Издавач Установа културе „Кораци“

За издавача Златко Милојевић

Уреднички колеџијум

Миодраг Стојиловић, главни и одговорни уредник, Ана Антонијевић, заменица главног уредника, Никола Говедарица, ликовни уредник, Дејан Ђусић, кординатор сарадње са школама, пласман и маркетинг, Александар Ђоковић, графичко-ликовна опрема

Редакција

Сања Живковић, Слађана Толић, Никола Ненковић, Тања Панић, Сања Палибрк, Даница Станковић

Савети

Миљан Бјелетић, председник, др Недељко Манојловић, Горан Јоксимовић, Снежана Рајевац, Љиљана Ђуковић, Анђелка Армуш, Биљана Милосављевић, Невена Степановић, Миодраг Стојиловић

Часопис је месечник и излази девет пута годишње. У време школског распуста не излази. Радове слати поштом или достављати лично на адресу: Дечје искре, Народна библиотека „Вук Караџић“, Др Зорана Ђинђића 10/VI, 34000 Крагујевац, а литерарни прилози се могу слати и електронски на адресу decjeiskre@gmail.com. Рукописи се не враћају.

Цена по примерку 100 динара.

Припрема за штампу „Кораци“

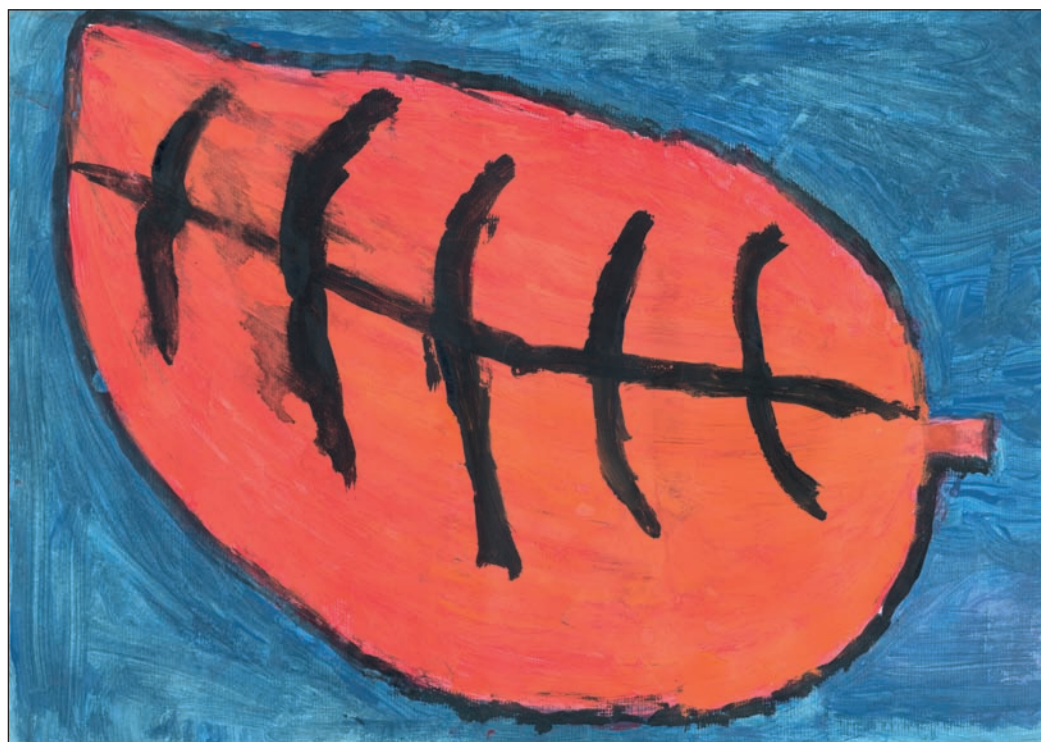
Текући рачун

840-0000001228664-39

Штампа Артпринт Медиа, Нови Сад

Лена Јосовић, IV, ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Миријана Новчић, IV, ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Рад на последњој страни: Најшалија Дачовић, V/3, ОШ „Милушин и Драгиња Тодоровић”

Установа културе
КОРАЦИ
decjeiskre@gmail.com

Крарујева

